

Dojmy z Mexika.

Sobota, 28.2. 2009

Přiletěla jsem večer do Ciudad de México. Cesta přes Amsterdam byla docela příjemná, i těch skoro 13 hodin letu z Amsterdamu do Mexico City příjemně uběhlo. Neměla jsem sice dobré místo, tj. alespoň u uličky když ne naproti stěně, ale poslouchala jsem opět ve sluchátkách klasickou hudbu. Dávali Wagnera a cesta ubíhala. Navíc, při cestě na západ člověk neztratí jednu noc, protože vlastně vyletí ráno a přiletí večer. I když, jako obvykle jsem byla pořádně unavená. Takže rychle taxi do hotelu, vybalit nejnnutnější (hlavně počítač), ještě stihnout registraci na konferenci, a pak už jen sprcha a hurá do lůžka.

Jenom musím ještě poznamenat, že při cestě z letiště do hotelu, který je v samém centru města, mě překvapila chudoba tohoto města. Tedy, je to úžasně barvitá země, ale jenom metaforicky. Jinak město působí dojmem značně zchátralým a šedivým. Velké části, kterými jsme projížděli, vypadaly jako ty nejchudší slumy, které si umím představit, skoro jako arabská teritoria v Izraeli. Teď už rozumím těm pokynům, které nám organizátoři dali – nenosit žádné zlaté šperky, nechodit nikam po setmění sama, zejména ne pěkně oblečená, nenosit u sebe velkou hotovost, pokud se potřebuješ někam dostat, pak jedině taxi, ale autorizované, neměnit peníze na letišti (místní gangy jsou se směnárnou domluveny a dávají tipy), atd.

Neděle, 1.3. 2009

Dnes jsme měli výlet do Teotihuacan, což je starobylé indiánské sídliště, komplex citadel, templů, ale hlavně dvě slavné pyramidy, a to pyramida Slunce a Měsíce. Než vložím nějaké fotky, pokusím se zaznamenat, co jsem pochytila z pohnuté historie těchto míst.

Lidé sem přišli již hodně dávno, zhruba asi 20 000 let před Kristem, a to z Asie severní cestou přes Beringovu úžinu. Nejstarší známá kultura jsou Olmékové, kteří tak asi 2000 let před Kristem již budovali osady, nebo spíše posvátná obřadní centra s pyramidami. Olmécké nejdůležitější centrum – San Lorenzo bylo zničeno 900 let před Kristem, a pak už Olmékové skomírali. Po nich pak přišli Mayové, kteří zhruba 200 let před Kristem zakládají své nejslavnější město Teotihuacán. V době největšího rozmachu zde bylo 125 000 obyvatel, což bylo zřejmě maximum vzhledem ke zdrojům, hlavně vody. Celé město bylo totiž zásobováno jedinou řekou, či vlastně říčkou, která dnes vypadá jako ubohý potůček. Takže pak nastal nutně úpadek.

Poté se zde střídaly různé indiánské kmeny, Toltékové a kdoví kdo ještě, až získali rozhodující moc Aztékové. Ale to už jsme asi tak ve 13. století, nebo na počátku 14. Tehdy jim jejich bůh poradil, že se mají usadit na tom místě, kde spatří orla sedícího na kaktusu a požírajícího hada. Dnes je ten orel součástí státního znaku Mexika a vlajky:

Takže se Aztékové usadili v mexickém údolí, kde na jezerním ostrově založili město Tenochtitlán, který dobyl až Cortéz v roce 1521. Zajímavé je to, že Španělé dobyli město pouze s malým počtem vojáků (snad asi 800) proti mnohonásobné přesile Aztéků. A nebylo to díky převaze zbraní, ale hlavně díky tomu, že Cortéz chytré využil nepřátelství ostatních indiánských kmenů vůči Aztékům. Postupně je všechny popíchoval, až se mu podařilo je obrátit proti Aztékům a tím je porazit. No, asi nebylo divu, že Aztéky ostatní neměli příliš v lásce. Ono skončit svůj život tak, že vám někdo obsidiánovým nožem vyřízne srdce z těla a pak vás shodí dolů z pyramidy, není zrovna příjemná představa. I když se dnes vedou spory o to, zda tomu tak skutečně bylo, je zřejmě nesporné, že lidské oběti bohům byly u Indiánů oblíbené. A Alexander nám řekl, že údajně v aztéckých kronikách jsou o nich záznamy. Já ale

jsem se zeptala, jak mohli Aztékové psát kroniky, když neměli písmo? No oni prý nepsalí, nýbrž kreslili vše, co se událo. Tedy jakési dnešní comicsy. Např. postava kráčejičího krále a za ním deset stop znamenala, že král šel 10 let (proč ale ne třeba dnů?). Je také nesporné, že původně zcela mírumilovná zemědělská kultura se stále více měnila na kulturu vojenskou, protože úměrně tomu, jak docházely místní zdroje, bylo nutno činit výboje na další území. A bylo čím dále tím více nutno usmiřovat oběťmi nejdůležitější bohy, což byli (pochopitelně) bůh války (Huitzilopochtli) a bůh vody (Tlaloc).

Možná, že dalším důvodem úspěchu Španělů bylo to, že indiáni neznali koně a kolo. Takže když se objevili běloši na koních, a ještě k tomu s vozy, považovali je za bohy. Španělé pak budovali své katolické kostely zásadně na posvátných místech Aztéků. Zbourali jejich chrám a na tomtéž místě postavili svůj. Takže se pro Indiány ani moc nezměnilo, alespoň po stránce religiózní, posvátné místo zůstalo posvátným, a jejich posvátný symbol života – kukuřice se dvěma listy ve tvaru kříže – byl nahrazen opět křížem. Myslím, že zde se obě kultury, katolická španělská i původní indiánská, docela zdárně snoubí spolu. Alespoň já ani nepoznám, kdo je opravdový mexický Španěl a kdo je indián, většinou jsou to míšenci.

Ale dosti řečí, chce to nějaké fotky. Mayské sídliště Teotihuacan, cíl naší dnešní cesty.

Na uvítanou byl Alexander značně rozčarován, neboť zjistil, že cizinci musí platit vstupné. Alexander je ruský emigrant, který zde vede Centrum Komputační lingvistiky na Institute of Polytechnic. Je obdivuhodný, zvládá organizaci konference velice dobře. Ale zpět k Indiánům. Nám ten „malér“ se vstupným nijak nevdal, je zde poměrně levně a částka to byla zanedbatelná. Jen nám bylo líto obětavé Sulemy, která musela běžet zpátky až ke vstupní bráně, protože lístky se prodávaly tam a ne tam, kde je po nás vyžadovali. Jako doma, že. Indiáni, nebo alespoň někdo, kdo tak vypadal, ono se to zde špatně pozná, kdo je kdo, nám na uvítanou udělali takovou show. Bylo to docela milé, a měl to být zřejmě rituál Voladores, kde hraje roli magické číslo 52 – cyklus indiánského kalendáře. Vylezli na vysoký dřevěný sloup a nahoře dělali všelijaké kousky, přitom pískali na ty jejich píšťaly, a nakonec se spouštěli dolů dohromady v 52 obletech. No, raději tedy fotky. Už lezou na sloup:

Teď za působivých zvuků pískaly nějaké ty prostocviky pro turisty ...

A spouštíme se dolů, samozřejmě v 52 obletech:

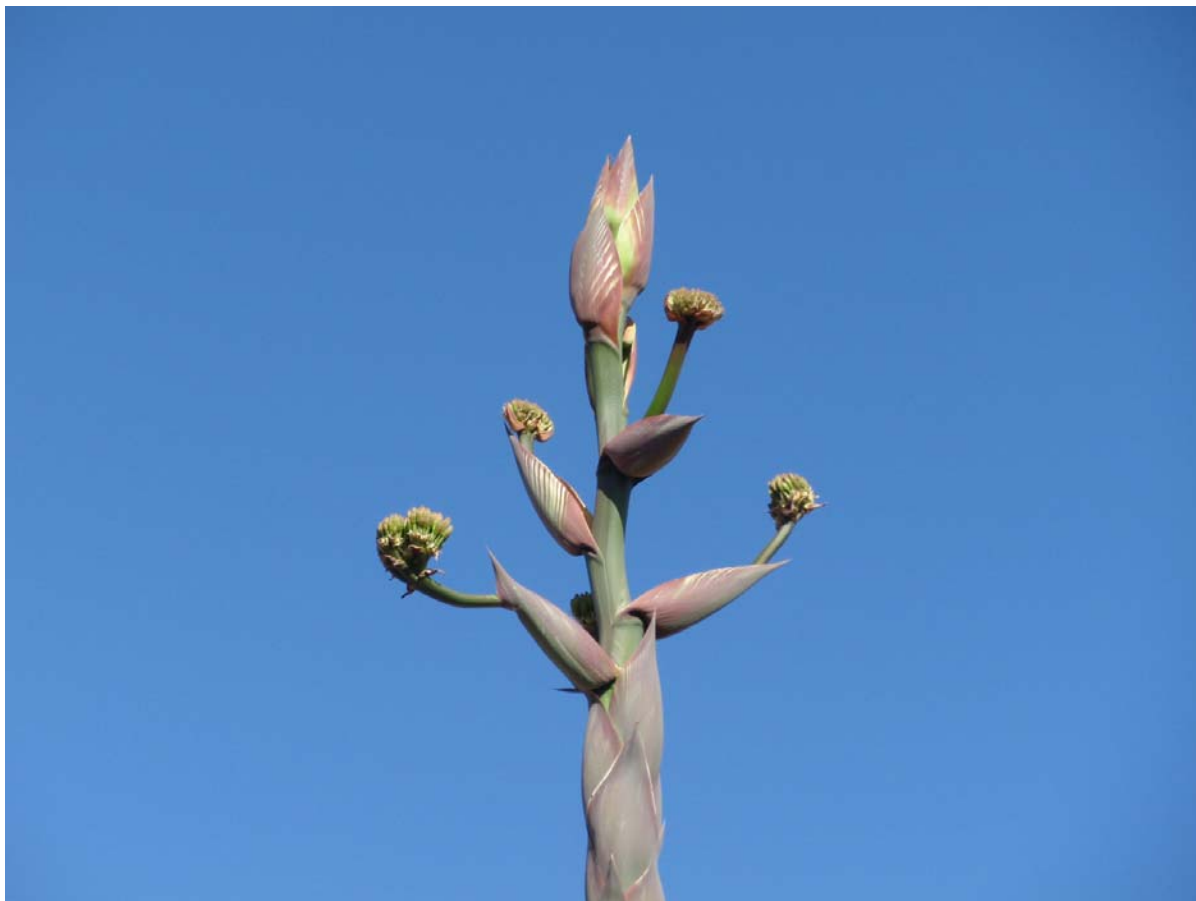

A už jsme dole. Teď vybrat nějaký ten bakšiš, vyfotit se s turisty, a hotovo. No, možná, že to opravdu byli Indiáni, protože zblízka jsem viděla, že nemají ani stopy po vousech:

A ještě kvetoucí kaktus, či vlastně agáve:

No a konečně jsme pokračovali směrem k citadele. Zde je náš obětavý organizátor, Alexander Gelbukh, v pozadí cesta Mrtvých a pyramida Slunce:

V Citadele uprostřed je Quetzalcoatl Temple. Je ozdobený Opeřeným hadem. Ten chrám byl později zcela přikryt pyramidou. Indiáni totiž stavěli takové „matrjošky“, jak nám vysvětlil Alexandr. Když se dostal k moci nový vládce, musel dokázat svou velikost tím, že si postavil

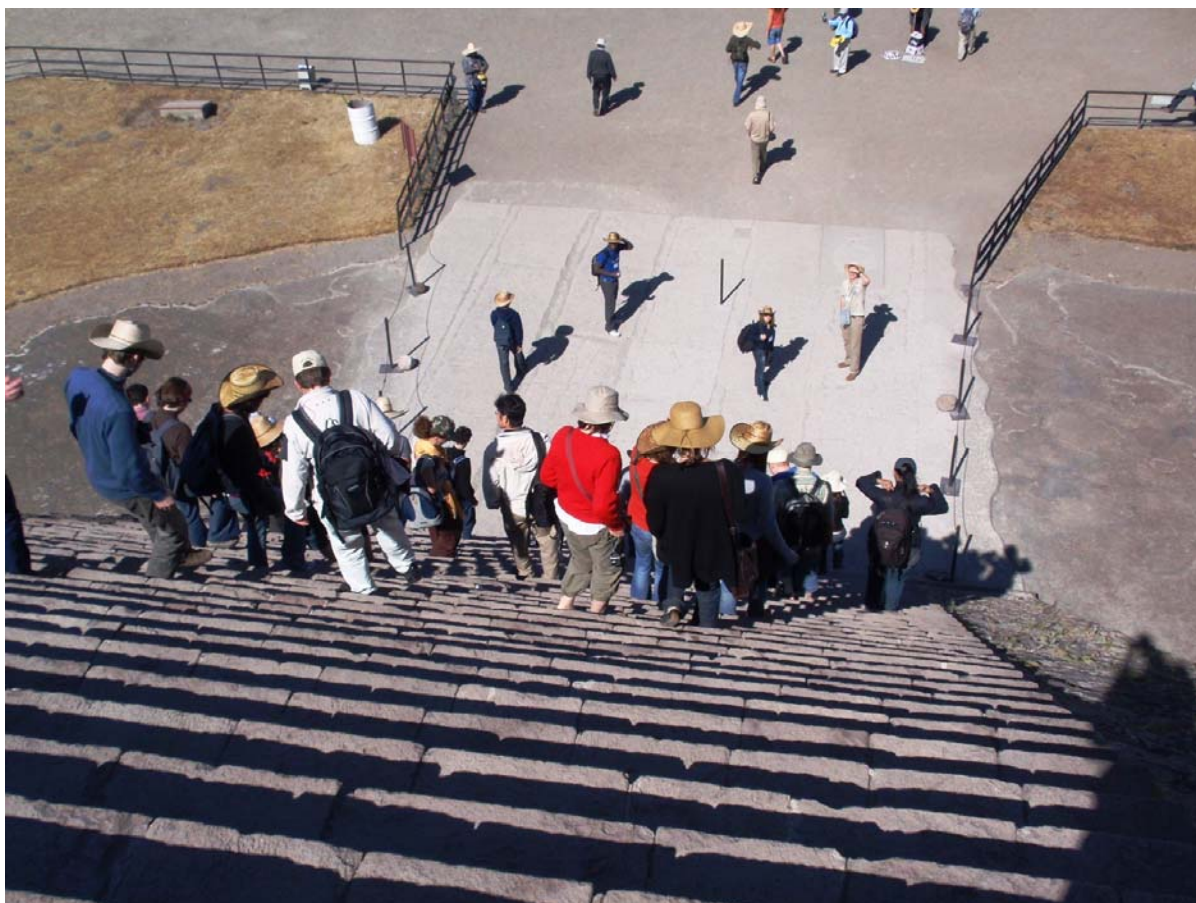
větší sídlo na posvátném místě. Ale jelikož tam nesměl nic zbourat, postavil pyramidu nad tím, co už tam stálo. Docela dobrá metoda, ne? Takto bychom mohli mít zachovalé Románské rotundy, nad tím gotické a pak barokní chrámy, snad i klasicismus by se nahoru vešel, a co teprve secese! A komunisté by celek obložili nádherným betonovým panelákem. Paráda, že? Vstoupíte do paneláku a otevře se před vámi barokní chrám. Avšak komunisté by ten chrám stejně nejprve zbourali.

Zde je pohled od templů na pyramidy Slunce (ta větší) a Měsíce, v pozadí je hora Matka ochránkyně:

Vylezli jsme nahoru na Quetzalcoatl a zpátky dolů, ale opatrně, ty schody jsou docela strmé:

Další zastávka byla u nopálů, které prý jsou velice zdravé a jejich výhonky jsou oblíbenou součástí salátů (docela dobré a chutné):

Já jsem si bohužel nestihla koupit sombrero, což jsem večer pocítila, bolí mě hlava. Mám ji totiž moc velkou a všechna sombrera mi byla malá. Ostatní jsou na tom lépe:

Zde procházíme rozvaliny původního města (v pozadí opět pyramida Slunce):

Jak je vidět, sluníčko neustále pražilo, a bylo poměrně teplo. Ovšem jsme ve výšce zhruba 2200 m nad mořem, tedy fouká chladný vánek a je nutno se před sluncem chránit.

Další zastávka byla v muzeu, což bylo velice zajímavé. Ráda si čtu všechny nápisy:

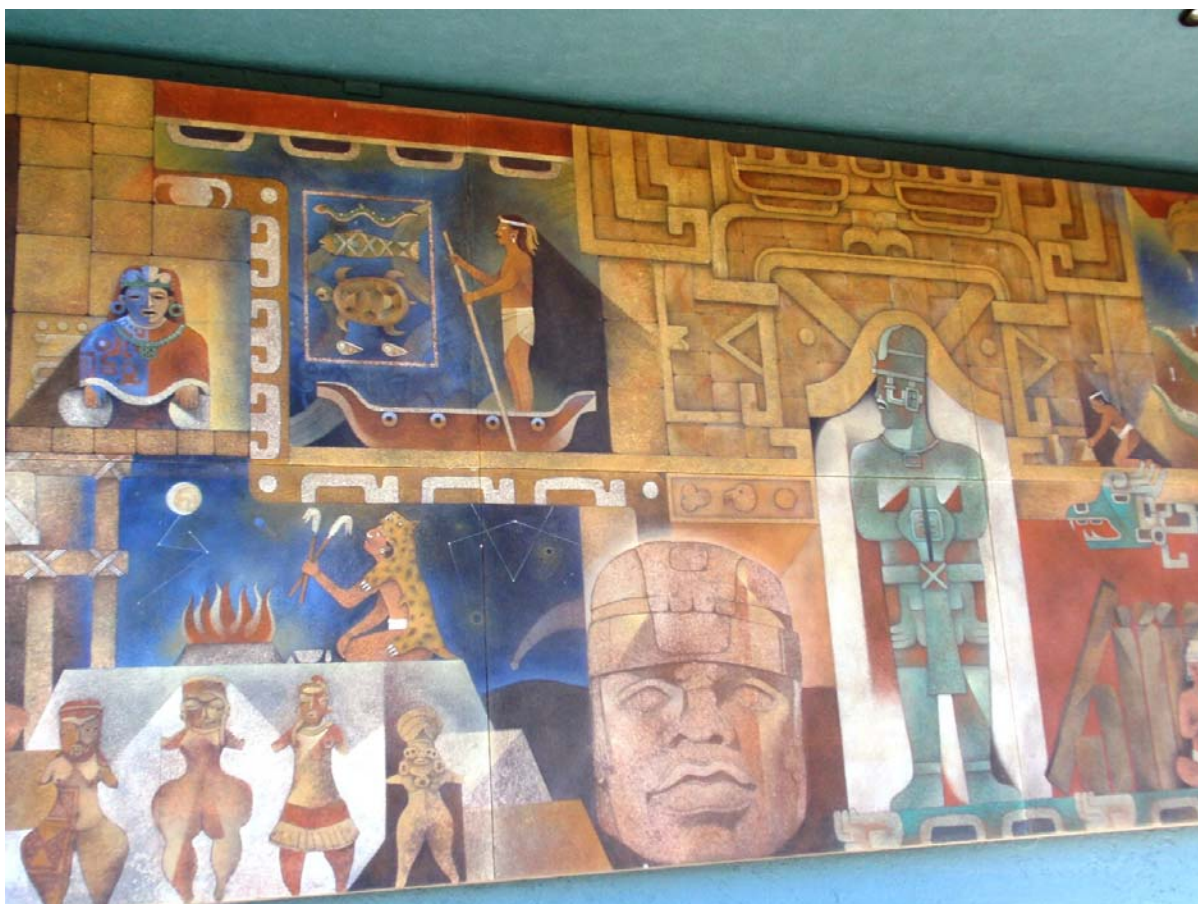
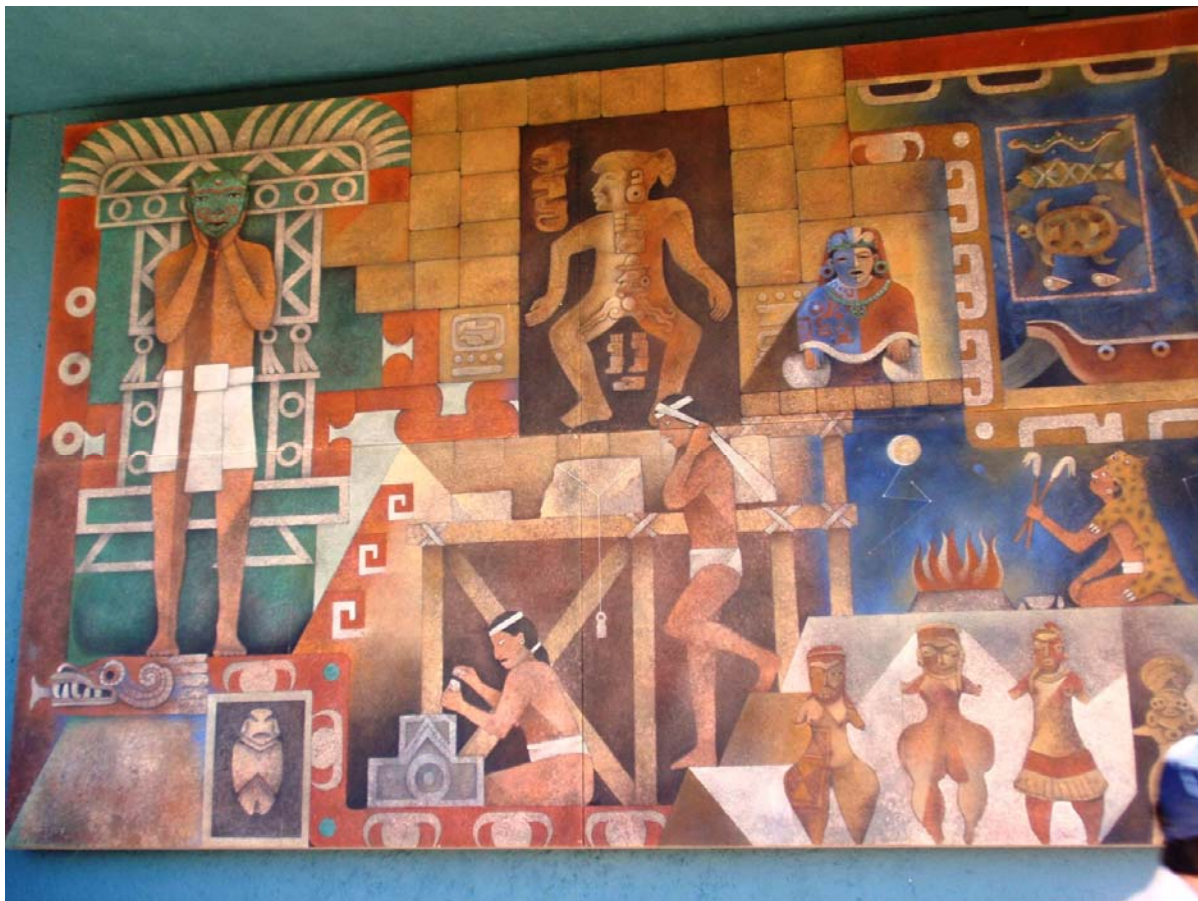
expresaba a través de ornamentos, objetos y animales; los sacerdotes se ataviaban con estos elementos tal como se aprecia en las pinturas murales, esculturas y diseños de la cerámica. El simbolismo religioso también se encuentra representado en la orientación de sus edificios, arquitectura, prácticas funerarias y actividades agrícolas en general.

Religion was an essential part of the culture of the Mesoamerican peoples. It influenced all aspects of daily life in Teotihuacan society. Religious, ceremonial, and ritual practices acquired a symbolic character which represented different aspects of the natural environment and the society's conception of the world. Each symbol signified a specific attribute of the deities as expressed through ornaments, objects and animals; and the priests arrayed themselves with these symbolic, religious elements as can be appreciated in the mural paintings, sculptures, and ceramic designs. This religious symbolism is also found represented in the orientation of buildings, architecture, funeral practices, and agricultural activities in general.

Opravdu, symbolů je zde plno, z nichž asi nejdůležitější byl ten opeřený had:

Bohužel se v muzeu nesmělo fotit s bleskem, což jsem ale zjistila až poté, co se mi podařilo vyfotit tyto nádherné nástěnné malby:

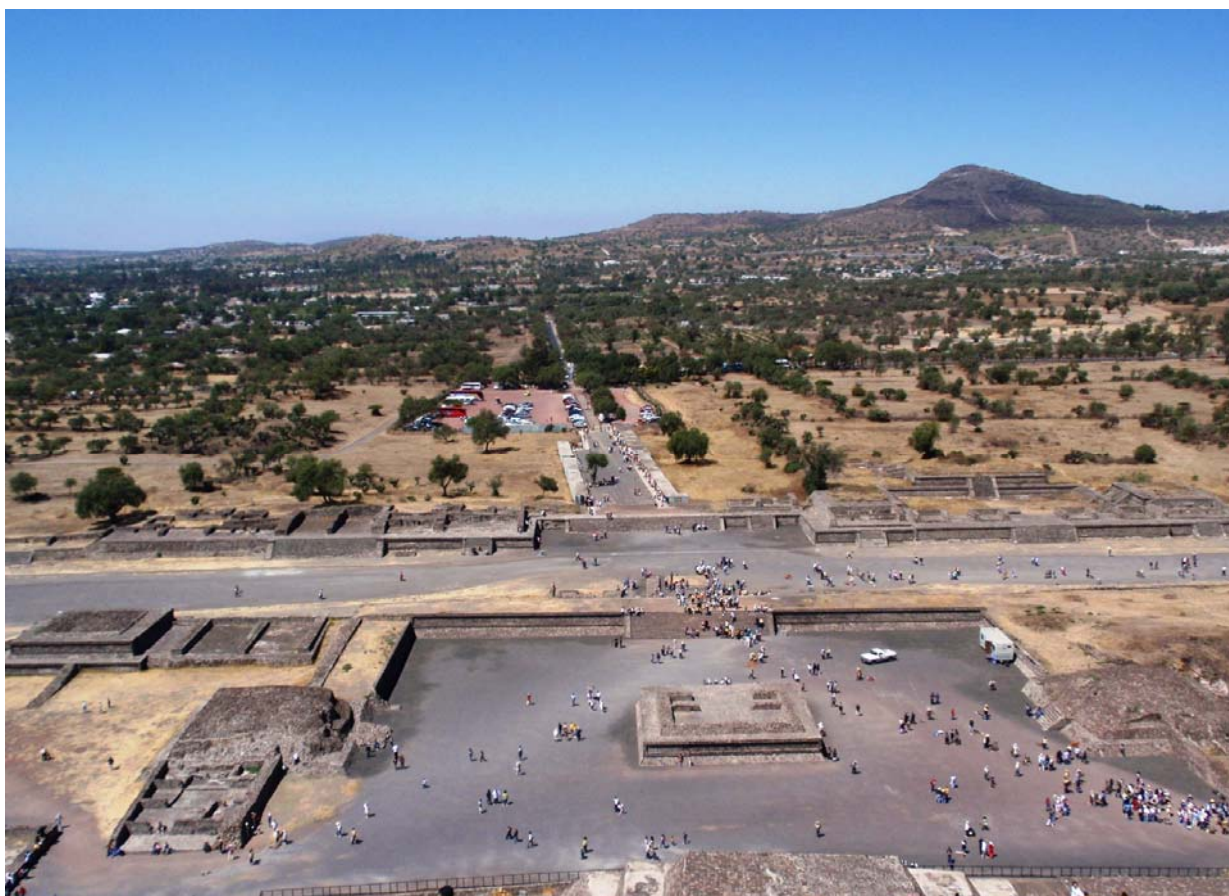
A přicházíme k pyramidě Slunce.

Na dalším obrázku už mám konečně to sombrero, a je mi hned lépe. Zapomněla jsem poznamenat, že mexické „údolí“ je vlastně náhorní planina, nacházející se ve výšce 2200 m nad mořem. Tedy ráno a po západu slunce je poměrně zima, ale přes den slunce peče a připaluje, a je horko – asi 28 st. C – teď počátkem března. Naštěstí pořád příjemně fouká.

A už jsme nahoře, ale byla to fuška tam v tom horku vylézt. Tedy nyní pohledy shora z pyramidy Slunce na pyramidu Měsíce, a na okolí:

Ještě se nechám zvěčnit nahoře na pyramidě Slunce, za mnou pyramida Měsíce:

Pak už jsme spěchali na oběd do restaurace la Gruze, která je celá umístěná ve veliké jeskyni.

Zajímavé a působivé osvětlení pouze svíčkami, k tomu výtečné mexické jídlo (ani nebylo tak strašně pálivé a mně velice chutnalo), mexická hudba a nakonec – no ovšem – show pro turisty, čili tradiční tance. Od nejstarších indiánských přes španělské k současným:

Pondělí, 2.3.

Konference začíná:

Dnes mě zaujala zvaná přednáška od Bernardo Magdini. Navázala jsem s ním diskusi, myslím, že by mohl spolupracovat na tom Start-up grantu. (Prostě, Bernardi jsou všude.)

Zde jsou velice zhruba mé postřehy z jeho přednášky, pro mne inspirativní: **Question answering systems**. Interactive QA. Explicit and implicit context; Answers make the context explicit; The system needs a **deep understanding** of the question and **structured answers**; Cross-Language QA, Fast Prototyping of QA Systems, Learning from data, Questions expressed as **wishing and seeking**; learning from questions: **analysis** of questions.

Komplex Politécnico Nacional je velice hezký. Je poměrně daleko od centra, takže je tu čisto, a moc pěkné kytičky, kaktusy, atd.

Večer jsme oslavili 10 let konference CICLing:

Alexander se toho měl chopit, ale nějak mu to nešlo. Tváří se sice statečně, ale skutek utek:

Nakonec se toho chopila Sulema, a moc jsme si pochutnali:

Úterý, 3.3.

Dnes mám přednášku, snad to vyjde. „K budování a obraně vlasti, vždy připraven!“

Byl to pěkný den. Opět inspirativní přednášky, i když některé pro mne až moc lingvistické, čili syntaktické parsování, apod. Myslím, že moje přednáška docela zaujala, už za mnou někteří účastníci přišli a chtěli reference. Také jsme o tom živě debatovali, prostě prima. Zajímavé je, že je asi nejvíce zaujalo mé prohlášení, že úkolem sémantika je „to make the meaning explicit and logically tractable“, a obdivovali to, že nám to opravdu „fachčí“, mohu dokazovat relevantní důsledky. Já bych to považovala za samozřejmost, skoro jsem se styděla to do přednášky dávat. Opět špatný odhad – to, co já považuji za samozřejmé, může být pro jiné velký objev. (U studentů se mi to stává pravidelně.)

Ale teď rychle do lůžka, ráno vstávám před šestou, v sedm odjíždí autobus! Jedeme na veliký výlet na El Rosalio, v oblasti Michoacan, podívat se na motýly jménem Monarch Butterfly. Je to jedinečný úkaz, o kterém jsem neměla ani potuchy. Totiž, motýli se stěhují v zimě na jih úplně stejně jako stěhovaví ptáci! A světe div se, vybrali si jednu jedinou lokalitu zde v Mexiku, kde se shromáždí snad všichni američtí a kanadští motýli k přezimování. Údajně je jich tam tolik, že člověk slyší šustění motýlích křídel. No, už se moc těším, ale bude to prý náročné. Takže asi zítra nic nenapíšu.

Středa, 4.3. – El Rosalio

Výlet to byl vydařený, ale náročný. Jeli jsme čtyři hodiny autobusem do místa, které se nazývá Santuario (v oblasti Michoacan), kde se nacházejí zimní letoviska onoho zázračného motýla Monarch Butterfly. Tito motýli na podzim v Americe a v Kanadě již nedospějí a vydají se na cestu na jih. Tím pádem žijí déle než „běžní“ motýli, kteří normálně žijí jen jeden měsíc. Je dodnes záhadou, podle čeho a jak se orientují, ale vždycky přiletí všichni do této oblasti a zde přezimují. Nejpravděpodobnější hypotéza je, že nějak cítí magnetické změny.

Zajímavé je také to, že místo, kde se všichni motýli shromáždí, je ohraničené, a za hranicemi (které zřejmě cítí jen ti motýli) je již nenajdete. Celou zimu spí, a v únoru se pak probouzejí k sexuální aktivitám, poté, co již dospěli. Musí to stihnout rychle, protože za měsíc bude po nich! Zajímavé je, že když je něco vyruší, vzlétnou spolu a nerozdělí se ani ve vzduchu. Líbila se jim i moje ruka:

No a pak se oplodněné samičky vydají zpět na sever (co se stane s těmi samci, mi není jasné, možná, že si užívají tepla a léta poté, co zdárně vykonali své dílo). Ovšem žádný motýl z této generace na sever již nedoletí, protože dospělý motýl žije jen ten jeden měsíc. Takže zpět doletí jejich potomci, a na podzim se celý cyklus opakuje. Další zajímavostí je to, že až do sedmdesátých let minulého století nikdo netušil, kam ti motýli na podzim zmizí. Až jeden Kanadán, jehož jméno jsem zapomněla, to objevil. Věnoval tomuto výzkumu ovšem 40 let (!) svého života.

Docela mě však šokovalo to, že i když jsme se nacházeli na hojně navštěvovaném turistickém místě, pravda vysoko v horách, vládne tam neuvěřitelná chudoba. Lidé bydlí v domech, které se snad ani nedají nazvat domy. Jsou to spíše chatrče, bez střechy, přikryté nějakým plechem (přinejlepším), asi také bez vodovodů, protože i na veřejných záchodech se splachovalo vodou z kyblů, která se nabírá z přistaveného sudu. Cesty zde neexistují, jenom takové chodníčky, které jsou neuvěřitelně prašné. Neumím si představit, jak to tam vypadá, když zaprší. To asi sbírají vodu do těch sudů, aby se pak měli čím umýt. Já jsem po návratu musela vše, včetně spodního prádla, vyprat, ten prach byl prostě všude. Ovšem lidé jsou ochotní a milí, až na to, že mnoho dětí tu žebra pod záminkou přednesu jakési básničky. Bylo mi jich hrozně líto, ale nějak mi bylo proti srsti dát jim peníze. Tak jsem raději nakupovala všelijaké tretky, je to možná jejich jediný zdroj obživy nebo alespoň přilepšení. Tedy takto bydlí lidé v turistické oblasti, a to ještě na té fotce to vypadá idylicky a milosrdně pěkně!

V jedné z těch chatrčí jsme se zastavili na oběd. Jídlo bylo velice chutné, byl to pěkný zážitek.

Na další fotce jsem s Jekatěrinou, velice milá ruská emigrantka:

Příprava jídla vypadá takto (na té plotně jsou plněné tortilly):

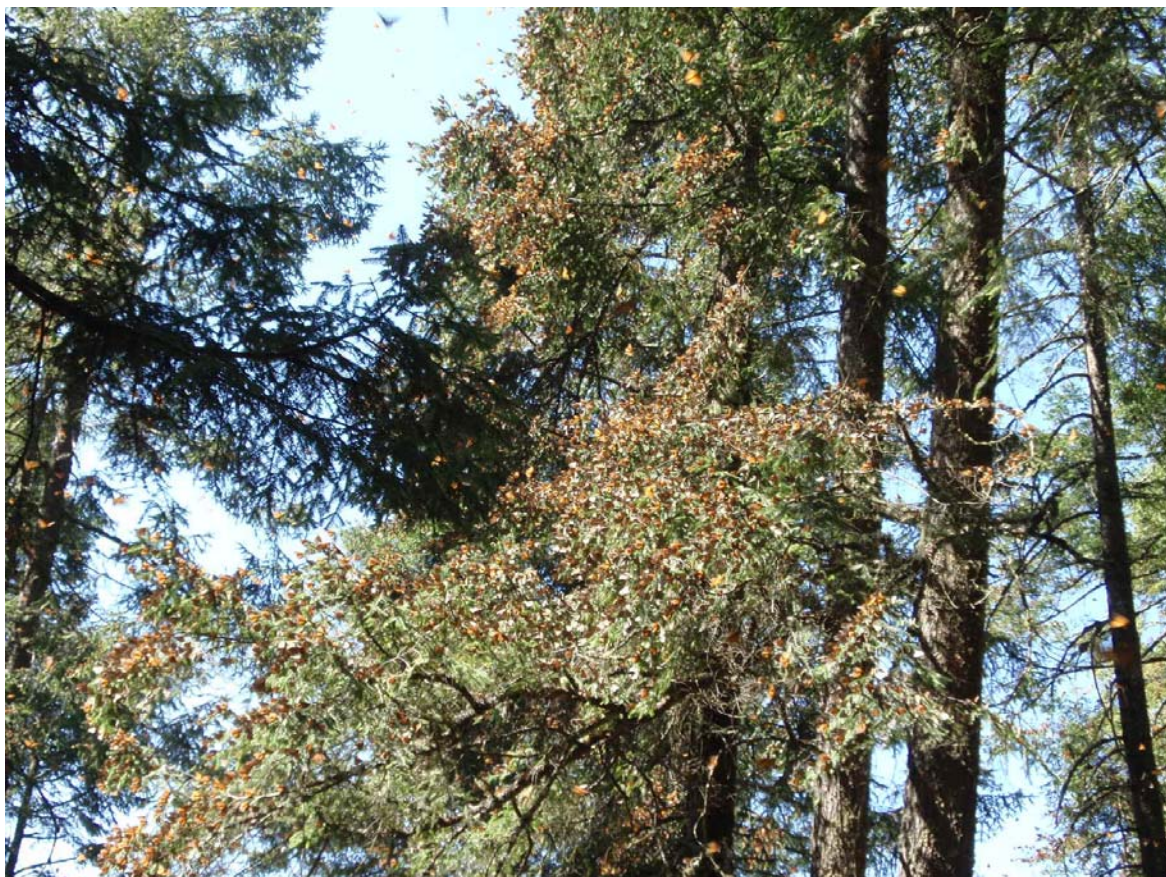
I maso bylo chutné, možná, že ten prach dodává kořeněné chuti:

Po obědě jsme šlapali poměrně dlouho nahoru, až úplně nahoru, a já jsem už to chtěla vzdát. Ne že bych byla unavená, ale motýlů kolem bylo tolik, a byli už natolik živí, že se mi zdálo, že by to mohlo stačit. Naštěstí mě Davor (Chorvat) přemluvil, ať jdu dále:

A stálo to za to. To žlutočervené na stromech není suché podzimní listí (je březen!), nýbrž motýli. Už se vzbudili, o týden dříve je to prý ještě působivější:

Motýli a motýli, jsou jich tu tisíce, či spíše desetitisíce!

Po návratu z hory, kde sídlí motýli, jsme večer nasedli na autobus, a jeli asi hodinu dolů. Cestou jsem ještě pokoušela něco fotit z autobusu. Při vši té zdejší bídě se najednou vyhoupne nádherný kostelíček, nebo hacienda, a všude kolem se pasou koně. Je to pěkné.

Nakonec jsme zastavili u jakési haciendy na večeri. Jídlo zde bylo také dobré, i když podstatně dražší, než nahoře v té chatrči. Avšak ten kontrast byl neuvěřitelný. Nahoře, kam chodí většina turistů, je neuvěřitelná chudoba, na jakou snad v Evropě nikde člověk nenarazí. A kousek dále dole žijí ti, kteří z toho turismu bohatnou. Ta hacienda je zároveň hotelem,

restaurací, atd., a turistické kanceláře sem prodávají pobyty. No, byl to docela pěkný kýč, stromy ozdobené girlandami žárovek, bílé lavičky bohatě zdobené všelijakými cinkrlátkami, trávník zastřižený do různých obrazců, cestičky vysypané kamínky a dokonce i bazén! Nikde ani smítko prachu, takže než jsme byli vpuštěni do restaurace na večeři, museli jsme povinně navštívit „sanitary room“, čili umývárny a toalety. Stejně to moc nepomohlo, ten prach shora byl všude. Jelikož se zde velice rychle stmívá, jakmile zapadne slunce, je během pěti minut tma, fotit už se nedalo (naštěstí).

Zpět do hotelu jsme dorazili až o půlnoci, a mně třeštila hlava ze všech těch dojmů, slunka a nadmořské výšky. Byla jsem tak unavená, že jsem se stěží dokázala osprchovat, a zapoměla jsem si dát tichý režim na mobilu. Jen jsem usnula, zvonil mobil. Já se vyděsila, že je to už budík, ale bylo „pouze“ dvě hodiny ráno. A opět skryté číslo, čili musí volat někdo z Česka. No nic, dala jsem si tichý režim a znovu se pokoušela usnout. Jestli to stále volá Pavel, tak ho snad přerazím. Vždyť píšu maily, a také fungují SMS, ne?

Čtvrtek, 5.3.

Hrome, to to utíká! Dnes ráno mně hlava tak třeštila, že jsem se rozhodla „skipnout“ přednášky, vzala dva Ibalginy a znovu zalehla. V mé hlavě měli stále sjezd všichni motýlí monarchové, třepotali křidélky jak o dušu, nikdy bych netušila, že šumění motýlích křídel nadělá tolik hluku, a do toho bubnovali sluneční rarášci. Na chvíli jsem zdřímla, když se začala dobývat do pokoje paní od „room servis“. Ach jo, zapoměla jsem dát v noci na dveře „Do not disturb“. Ale autobus na přednášky už byl stejně pryč, a dnes jsou jenom ty lingvistické statistiky, které mě moc nezajímají. Prolítla jsem je ve sborníku a usoudila, že o nic nepříjdu, když si trochu vydechnu. (Snad to na mne můj deníček nepožaluješ.) A pustila jsem se do praní toho věřejšího prachu. Když bylo vypráno a uklizeno, vyrazila jsem do města. Vždyť bych jinak město vůbec neviděla, ráno odjíždíme na universitu v osm a vracíme se opět v osm, ale večer. A je zde opravdu co vidět! Centrum je plné zajímavostí, a člověk by na ně potřeboval alespoň dva dny, a ne jenom půlden, který jsem měla k dispozici já. Přesto jsem stihla poměrně hodně. Nejprve jsem šla po naší Fernando de Madero doprava, tj. směrem na Chapultepec, kolem televizní a vyhlídkové věže, nejvyšší to budovy ve městě (ta je v pozadí, vpředu koloniální styl – pošta, viz dále):

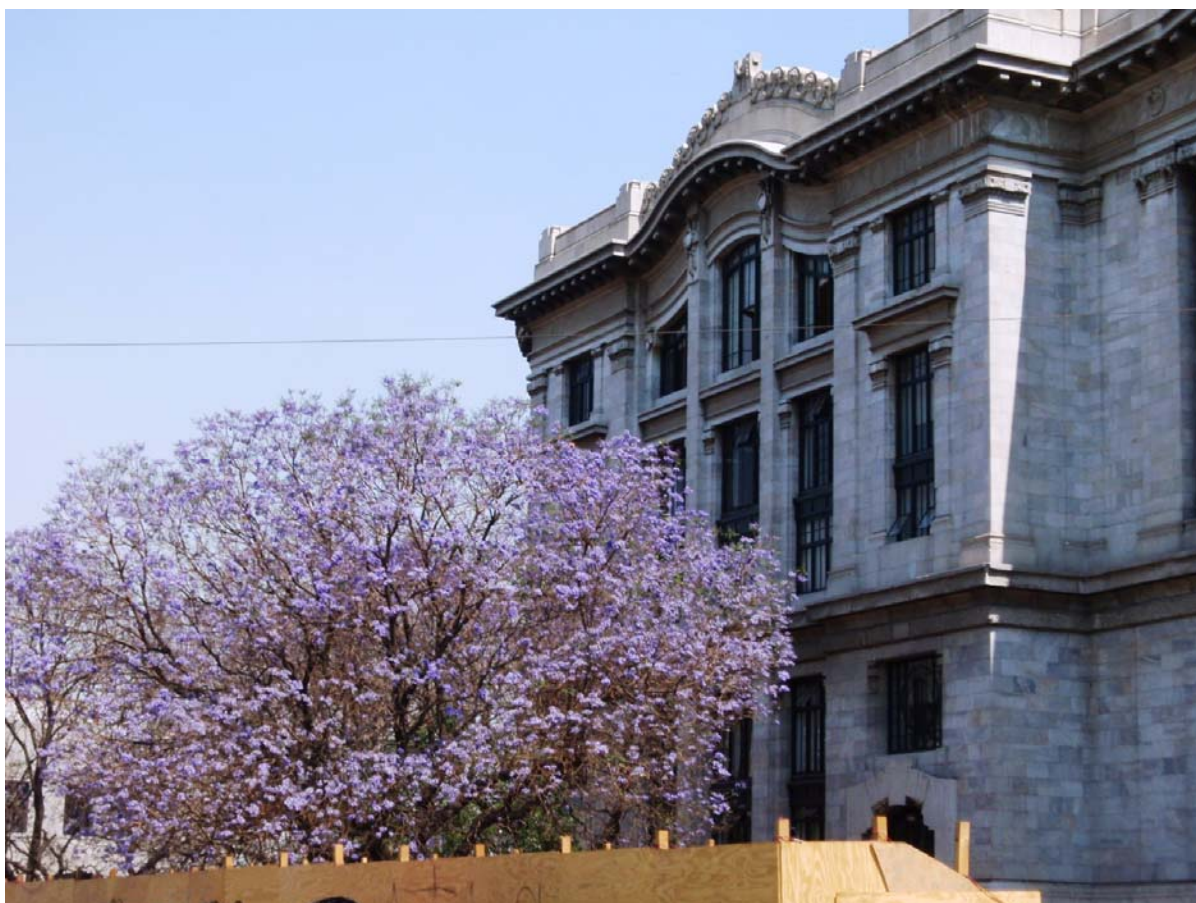
Došla jsem k nádherné budově a s údivem zjistila, že je to pošta. Tak jsem alespoň konečně poslala pohledy domů. Architektura je zde velice různorodá, ale převládá koloniální styl, takový ten klasicismus až po secesi. Když Hernando Cortes vedl svá vojska (či vlastně těch pár vojáků) na Tenochtitlán, hlavní město Aztéků leželo na ostrově uprostřed jezera Texcoco. Španělé pak indiánské kamenné stavby rozebrali a použili jako stavební materiál, a stavěli a stavěli své koloniální velkoměsto, až jezero úplně vysušili. (Nevím, zda to bylo od nich moudré, je zde strašlivě sucho a horko, ale oni by si zřejmě stejně nedali poradit.) Takže z původních indiánských staveb zbylo jen muzeum Templo Mayor (tedy ruiny toho místa). Přesto Španělé rádi využívají indiánských motivů k dekoracím.

Další pozoruhodná budova, na kterou jsem narazila, byl palác Bella Artes, čili krásného umění. A je opravdu nádherný! Začal se stavět počátkem 20. století v neoklasicismu, ale pak stavbu přerušila ta jejich nešťastná revoluce, do které se zapletla i slavná Frida Kahlo (jejíž obrázky mám ráda, manželka Diego Rivery), u které bydlel Trockij, než ho zavraždili na pokyn Stalina. Po revoluci dokončili stavbu ve stylu secesním, a celek je opravdu nádherný. Je to něco jako naše národní divadlo. Uvnitř jsou na stěnách fresky muralistů, já tedy poznala jenom Siqueirose a Fridu (ale té tam moc není). Ovšem nejzajímavější snad je obraz „Člověk na křižovatce“, který má pohnutou historii. Původně namaloval Diego Riviera obraz „Člověk na křižovatce“ na objednávku Rockefellerera. Ale Rockefeller protestoval proti tomu, že na obraze byl také Lenin, a žádal jeho odstranění. Riviera to ale neudělal a obraz byl zničen. Později Riviera namaloval podle původního menší obraz „Člověk, vládce vesmíru“ (uprostřed vpravo je vidět Lenin). Údajně prý tam Rockefeller hýří v nočním klubu a nad ním se vznášejí mikrobi (prý nějaké pohlavní choroby). Kam se hrabe náš socialistický realismus! Toto je tedy opravdu Realismus:

Kvetou zde krásně fialově nějaké stromy:

Tento monument byl postaven ke stému výročí boje za nezávislost, tedy 1910, na počest revolucionáře Benito Juarez. Je to celé z mramoru, snad i carrarského.

Zde je kachličkový dům ze šestnáctého století, který se nachází v naší ulici de Madero. Bohužel jsem již nestihla zajít dovnitř, prý je to tam krásné.

Poté jsem se vydala směrem k Zócalo, což je snad nejslavnější náměstí ve městě. Je zde (mimo jiné) katedrála Metropolitana, Templo Mayor a Palacio Nacional. Tak tedy katedrála, samozřejmě katolická, a palác:

V tom paláci jsou asi nejzajímavější opět nástěnné malby muralistů, je jich tam spousta. Ovšem, opět se nesmí fotit s bleskem, tak jen malá ukázka:

Na nádvoří paláce je botanická zahrada, kde jsou nádherné, obrovské kaktusy a ještě hezčí kočky. Moje srdce jásalo, protože mám oboje ráda (ale ty kočky asi více, i když, kaktusy jsou kaktusy, a tautologie je tautologie ...).

Ještě jeden obrázek od Rivery:

Pátek, 6.3.

Poslední den konference, uteklo to neuvěřitelně. Nejprve se chtěl hned ráno se mnou vyfotit Alex (Chengyu Fang) z Lipska. Němec jak poleno, že?

Sledovala jsem přednášky, dokud jsem si neuvědomila, že je 6.3., tedy vlastně deadline na posudky pro GACR. Já se sice zjednání grantové agentury omluvila, protože přiletím až v pondělí večer, ale posudky slíbila udělat. Co teď? Rozhodla jsem se odjet po obědě do hotelu, a urychleně na to sednout. Sulema mi slíbila objednat taxi na 14 hodin. Ještě mě v půl druhé popoháněla jako první na oběd, abych to taxi *objednané* na dvě stihla. A pak se děly neuvěřitelné věci. Za 5 min 2 jsem stála před budovou a za chvíli přijelo taxi. Podotýkám, že se tam celý týden žádné taxi neobjevilo. Byvše přesvědčena, že je to moje taxi objednané Sulemou, nastoupila jsem. Ovšem šofér se tvářil jako spadlý z měsíce, jako že nerozumí “centrum, Francesco Madero, hotel“, nic. Říkám si, co se děje, přece mu všechno Sulema vysvětlila, ne? Tak jsem mu ukázala klíč od hotelu a on se rozjel. Vozil mě všude možné a nakonec k mé velké úlevě přeci jen zastavil před hotelem. Na tachometru bylo 66 pesos. S úlevou jsem mu podala 70, i když mi Sulema říkala, že maximálně 50, a požádala o účet. Načež on najednou rozuměl velice dobře, ale začal na mne křičet, že „no receipt“! No, pal to čert, stovka mě nezabije, a chtěla jsem vystoupit. Už jsem skoro byla na chodníku, ale můj vzácny batoh „Knowledge base“ ještě uvnitř, když řidič opět začal křičet. Já vyrozuměla, že chce ještě 10 peso, ovšem on se začal rozjíždět i s mým batohem! Nezbyvalo, než skočit dovnitř. Horečně hledám dalších 10 peso, podávám mu je, ale on jede stále dál! To už jsem byla vyděšená a vjel do mne vztek. Bouchala jsem ho do ramene a řvala STOP!!! Konečně zastavil (skoro až na Zocalu). No, došla jsem na hotel celá spocená, a bylo to nejen tím vedrem.

Večer jsme měli závěrečný banket, autobus pro nás přijel ve 20 hodin. Sulema ke mně přiběhla, a strašně se omlouvala, že to taxi zapomněla objednat, a jak jsem se prý dostala na hotel? Když jsem jí vyličila svou zkušenost, celá zbledla.

Ale večere nám vše vynahradila. Bylo to s programem, opět všechny možné tance a písně, počínaje indiánskými, přes tradiční mexické, až po všechno možné. Bylo to hezké.

Sobota, 7.3.

Poslední výlet. Alexander si zřejmě umínil, že nás na rozloučenou zničí. Z banketu jsme přijeli na hotel v jednu hodinu ráno, a v sedm už byl opět odjezd. Jeli jsme nejprve na pyramidy Xochicalco, které byly svým způsobem ještě hezčí, než první den (Slunce a Měsíc), protože to místo je turistů prosté. Paráda! Je zde poměrně zachovalé indiánské sídliště s Quetzalcoatl (opeřený had) pyramidou, třemi hřišti pro posvátnou hru s míčem, a Sluneční observatoř. Ta hra se hrála tak, že bylo nutno v letu chytit míček a strefit se do malé kamenné díry, zavěšené uprostřed hřiště (na fotce leží ten kámen s dírou na zemi). Vítěz měl pak tu čest být obětován Tlalokovi, bohu vody. (Myslím, že by mne veškerý herní talent v tu ránu opustil.)

Sluneční observatoř je zajímavá tím, že se zde nachází velký komín, který se zužuje směrem nahoru a nahoře je hexagonální. Malinkou hexagonální dírou nahoře proniká dovnitř slunce, a jeho paprsky dopadají na ohraničené místo v podlaze jeskyně. Ovšem toto trvá pouze 104 dnů (dvakrát 52 – pro indiány magické číslo), od 30. dubna do 15. srpna. Když je slunce v zenitu astronomického poledne (tuším 14.5. a 28.6.), paprsky světla na podlaze vytvářejí obraz slunce. Navíc, ty kameny, kterými jsou vyloženy stěny komínu, jsou prý nějaké zvláštní, takže když do paprsku světla vložil průvodce ruku, vypadala jako pod rentgenem, byly vidět kosti a maso zmizelo (no, skoro). Když s ní prudce uhnul, viděli jsme ještě chvíli světelný obrys jeho ruky.

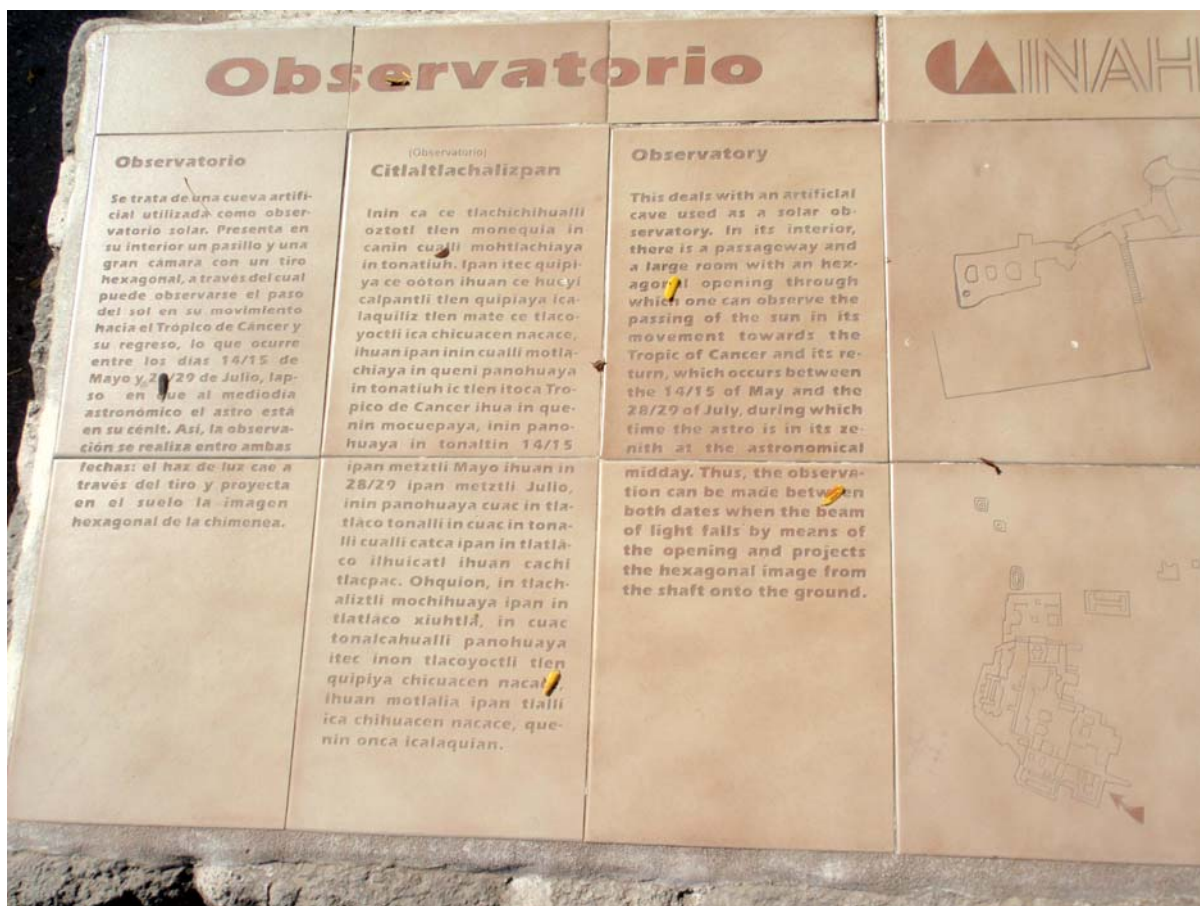
Zde je to „nebezpečné“ hřiště:

A opět kaktusy, ty jenom trochu píchají.

Ještě povídání o Observatoři:

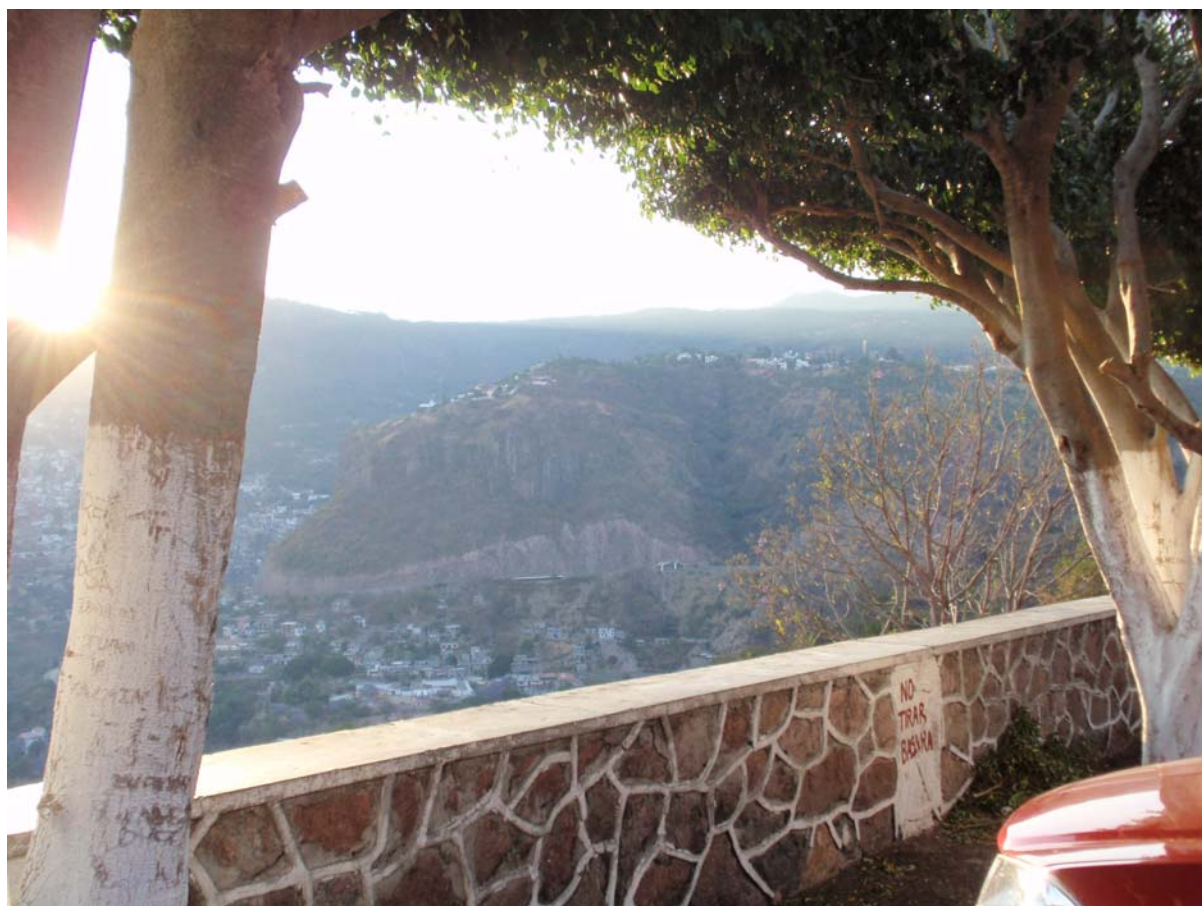

Krajina kolem je překrásná.

Další zastávka byla u jeskyně „Grutas de Cacahuamilpa“. Zde obrázky vkládat nebudu, protože to bylo pro nás Čechy, honěné na každém školním výletě skrz Macochu, Demänovskou, atd., skoro utrpení. No, jeskyně je to krásná, ale průvodkyně již méně, ale hlavně neschopná. Když nám začala vykládat o krápnících, a zhruba pět minut přemýšlela, než označila typ Stalagmit jako ten shora (já podotkla, že zdola, ale to bylo na nic), Stalaktit naopak, a když se to spojí, tak je z toho column (čili sloup!) – o Stalagnátu asi nikdy neslyšela. U každého krápníku jsme postávali velice dlouho a výklad pokračoval: Zde ti dva dělají „kids“ nebo vlastně „kiss“ (tak se přeci babo jedna rozhodni, třeba dělají oboje, děti i polibky?), došla nám s Vládou Kubátem trpělivost a šli Alexandrovi oznámit, že se vracíme. Toho to velice vyděsilo, že se mu ovečky ztratí. Vlád'a ho však ujistil, že víme, kde parkuje autobus a kromě toho mi zde funguje mobil, neboť si platím roaming passport. Tak jsem si s Vládou prohlédli botanickou zahradu (tj. asi jeden nebo dva kaktusy), a pak s úlevou popíjeli Colu a vykládali. No, stihli jsme si povykládat i to, co jsme nevěděli, protože výprava vylezla z té jeskyně po 4,5 hodinách!

Posledním cílem toho dne bylo městečko v horách jménem Taxco. Zastavili jsme na vyhlídce, ale bylo to přímo proti zapadajícímu slunkku:

Městečko je půvabné, ale byl to hon s časem, slunce rychle zapadá, za chvíli nebude nic vidět:

Než jsme došli k té katedrále nahoře, byla tma. Měli jsme dvě hodiny volna, ale co s nimi po tmě? Navíc jsem se málem ztratila v těch užoučkých uličkách mezi krámký, ze kterých jako by nebylo východu.

Je zde však nespočet obchůdků se stříbrem, protože zde bývaly stříbrné doly. Tak jsem koupila krásný stříbrný růženec pro mamku, dala si pořádné kafe (konečně), a pak už jen seděla na chodníku a čekala, kdy se sejdeme na večeři.

Do hotelu jsme dorazili ve dvě ráno. Chvilka spaní, pak sbalit, ještě udělat v lobby zapomenuté recenze na Evropsko-Japonskou konferenci, poslední foto, a taxi na letiště.

Sbohem Mexiko!

Pondělí, 9.3., večer.

Už jsem doma v Praze, ale bez kufru. To znamená, že pořádně vymrzlá, protože v Mexiku bylo 30 stupňů, slunko pralo a já byla jen v tričku. Naštěstí jsem strčila do batohu jeden svetr „na noc v letadle“, avšak zde mrzne a padá sníh. Tak sedím na Lužinách a čekám na kufr. Zítrejší schůzku v Ostravě k projektu IT4 nestihnu, jsem ospalá, unavená a zmrzlá.

Kufr dorazil ve dvě ráno, v úterý, a to byla definitivní tečka za úžasným Mexikem.

Ještě si však sem poznamenám odkazy na kompletní fotodokumentaci:

http://picasaweb.google.cz/marie.duzi/Mexico_March1_Teotihuacan?feat=email#

http://picasaweb.google.cz/marie.duzi/Mexico_March2_3?feat=email#

http://picasaweb.google.cz/marie.duzi/Mexico_March4?feat=email#

http://picasaweb.google.cz/marie.duzi/Mexico_March5?feat=email#

http://picasaweb.google.cz/marie.duzi/Mexico_March6?authkey=Gv1sRgCOeVqtrsxa5Zw&feat=email#

http://picasaweb.google.cz/marie.duzi/Mexico_March7_Xochicalco_Texco?authkey=Gv1sRgCMOEivP3qCxtwE&feat=email#

http://picasaweb.google.cz/marie.duzi/Mexico_March8?feat=email#